

Artikel 8.

Enhver medlemsstat skal

- a) udarbejde en fortegnelse over sygdomme, som minimum omfattende de i tabel I til nærværende konvention opførte sygdomme, der skal anses for erhvervs sygdomme under nærmere foreskrevne betingelser; eller
- b) optage i sin lovgivning en almindelig definition af erhvervs sygdomme, der er tilstrækkelig bred til som minimum at omfatte de i tabel I til nærværende konvention opførte sygdomme; eller
- c) udarbejde en fortegnelse over anerkendte sygdomme i overensstemmelse med pkt. a), suppleret med en almindelig definition af erhvervs sygdomme eller med andre bestemmelser til konstatering af den erhvervsmæssige karakter af andre sygdomme end dem, der er opført på den omhandlede fortegnelse, eller som opstår under andre forhold end de foreskrevne.

Artikel 9.

1. Enhver medlemsstat skal på nærmere bestemte betingelser sikre de berettigede personer følgende ydelser:

- a) læge- og hospitalsbehandling og dermed forbundne ydelser i anledning af sygdom;
- b) kontante ydelser i anledning af de i artikel 6, b), c) og d) omhandlede trangstilfælde.

2. Retten til ydelser må ikke gøres betinget af beskæftigelsens varighed, forsikringsperiodens længde eller indbetaling af bidrag. For så vidt angår erhvervs sygdomme, kan der dog foreskrives en nærmere bestemt periode, i hvilken den pågældende skal have været udsat for den omhandlede risiko.

3. Ydelserne skal udbetales, så længe trangstilfældet vedvarer, dog således at det i tilfælde af arbejdsudygtighed ikke er obligatorisk at yde dagpengehjælpen i de første 3 dage,

- a) såfremt en medlemsstats lovgivning på tidspunktet for ikrafttrædelsen af nærværende konvention foreskriver en ventetid, forudsat at den pågældende medlemsstat i sine rapporter om gennemførelse af nærværende konvention, der skal afgives i henhold til artikel 22 i Den internationale Arbejdsorganisations statut, meddeler, at dens begrundelse for at gøre brug af denne bestemmelse stadig gælder; eller
- b) såfremt en i medfør af artikel 2 afgivet erklæring er i kraft.

Artikel 10.

1. Læge- og hospitalsbehandling og dermed forbundne ydelser i anledning af sygdom skal omfatte:

- a) almindelig lægebehandling og specialistbehandling i og uden for hospital, herunder besøg i hjemmet;
- b) tandbehandling;
- c) sygepleje hjemme eller på hospital eller andre lignende institutioner;
- d) ophold på hospitaler, rekreationshjem, sanatorier eller lignende institutioner;
- e) kunstige tænder, medicin, bandager og kunstige lemmer, herunder deres vedligeholdelse og fornyelse i fornødent omfang, og briller;
- f) den behandling, der gives af udøvere af sådanne andre erhverv, som til enhver tid ved lov måtte være anerkendt som knyttet til lægegerningen under tilsyn af en praktiserende læge eller tandlæge; og
- g) følgende behandling på arbejdspladsen i størst muligt omfang:
 - i) førstebehandling af personer, der har været ude for et alvorligt ulykkestilfælde;
 - ii) efterbehandling af personer, hvis tilskadekomst er ubetydelig og ikke medfører afbrydelse af arbejdet.

2. De i stk. 1 fastsatte ydelser skal under anvendelse af alle egnede midler ydes med henblik på at bevare, genoprette eller, hvor dette ikke er muligt, forbedre den tilskadekomnes helbred og arbejdsevne samt evne til at imødekomme sine personlige behov.

Artikel 11.

1. Enhver medlemsstat, som yder læge- og hospitalsbehandling og dermed forbundne ydelser i henhold til en almindelig sundhedsordning eller en ordning om læge- og hospitalsbehandling for arbejdstagere, kan angive i sin lovgivning, at en sådan behandling skal tilvejebringes for personer, som er kommet til skade under arbejdet, på samme betingelser som for andre berettigede personer, forudsat at reglerne herom er således udformet, at de pågældende ikke derved kommer i trang.

2. Enhver medlemsstat, som yder læge- og hospitalsbehandling og dermed forbundne ydelser gennem refusion af udgifterne, kan i sin lovgivning fastsætte særlige regler for tilfælde, hvor en sådan behandlings omfang, varighed eller de dermed forbundne udgifter overstiger rimelige grænser, forudsat at reglerne herom ikke er uforenelige med det i artikel 10, stk. 2, angivne formål og er således udformet, at de pågældende ikke derved kommer i trang.